

รวมบทความอัปเดต...
รักจืดจาง...จากผู้เขียน “ความรักกั๊ตซา”

ไข หวัด หมา

โดย..ภาคนัย

(อาการัดจริด... เป็นโรคติดต่อ)

ผลิตภัณฑ์ในเครือ บริษัท ก้าวกระโดด จำกัด

เสนอ...

พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน 2548

เจ้าของ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา : บริษัท ก้าวกระโดด จำกัด

กรรมการผู้จัดการ : สุทธิพงษ์ สมบัติจินดา

บรรณาธิการ : ต๋องตา ตั้งชูวงษ์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : เบนจวรรณ วรกี

กองบรรณาธิการ : Step Forward Team

บรรณาธิการศิลป์ : อีรวงศ์ ยกศิริ

ภาพประกอบ : จารุณี สุวรรณพงษ์

บัญชีและการเงิน : สุนันทา ยกศิริ, น้ำพูน เสี่ยงพรหม

การตลาดและลูกค้าสัมพันธ์(กรุงเทพฯ) : ภาณุวัฒน์ ถนนนอก, สมานมิตร ฉลาดล้ำสกุล

การตลาดและลูกค้าสัมพันธ์(ภูมิภาค) : ระพี ยางงาม, กำพล ยางงาม

คลังสินค้า : ศศิมา ถนนนอก | ธุรการ : อมรรัตน์ ไทยจำเניים

ผลิตและจัดจำหน่าย บริษัท ก้าวกระโดด จำกัด

54 ซ.ภาคนิवास 37 แขวง 1-4 ถ.ภาคนิवास แขวงลาดพร้าว เขตลาดพร้าว กทม. 10230

โทรศัพท์และโทรสาร 0-2539-4492 kaokadod@hotmail.com

เยี่ยมชมสินค้า-ผลิตภัณฑ์ในเครือ+ความเคลื่อนไหวได้ที่ : www.akaonline.com

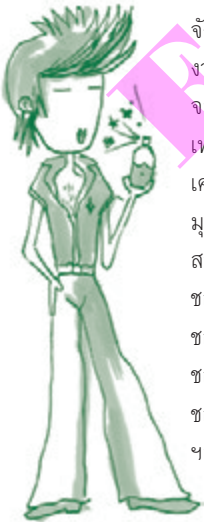
สงวนลิขสิทธิ์โดย สำนักพิมพ์อักษรบันเทิง ในนามบริษัท ก้าวกระโดด จำกัด
ห้ามลอกเลียน ทำซ้ำ หรือคัดลอกส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือ
เว้นแต่จะได้ยินอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร

ต่างจากสำนักพิมพ์

เป็นก้าวอย่างที่สองที่ออกจะดูคั่น เข้มข้น
ของนักเขียนหนุ่มปากไวนิสัยกวนอย่าง “ภาคินัย”
จากเรื่องราวของความรักที่ถูกถ่ายทอดแบบ “ตบจูบ”
ใน “ความรักกัตขา...วันที่หมาติดปาก”
ระราน ลูกล้า เข้าไปกัตจิกเรื่องอื่นๆ รอบตัว
เด็กแนว, แบรินด์เนม, แทงบอล, นักเรียนตีกัน ฯลฯ
โดยยังคงความ “รักจัด...กัตเจ็บ” ไว้อย่างครบถ้วน
ภายใต้ชื่อหนังสือที่ผมเปลือยชื่อให้ในบท บก. เล่มที่แล้ว
“ใช้หัวดหมา” (อาการดัดจริต...เป็นโรคติดต่อ)
ในวงเล็บที่ผมเติมเอง...ว่างมาก...ไม่มีอะไรทำ

.....
“ภาคินัย” ยังคงเป็นนักเขียนหน้าใหม่ที่ไฟแดงแจ๋
ส่งต้นฉบับมาให้...อ่านแล้วยังไม่พอ...ขอเพิ่มสามเรื่อง
อีกสามวันจะมีต้นฉบับมากองอยู่บนโต๊ะหกเรื่อง...เสมอ
จากเล่มแรกสู่เล่มที่สอง...ด้วยหัวใจที่เปิดกว้างขึ้น
จังหวะจะโคนในการเล่าเรื่องก็เริ่มเข้าที่เข้าทางตามไปด้วย
งานของเขาอาจจะไม่ใช่บทความที่แปลกใหม่ด้วยวิธี
จะว่าไปแล้ว...แทบไม่มีอะไรเหนือความคาดหมายด้วยซ้ำ
เพราะหลายเรื่องที่หยิบมาพูดถึงก็เป็นเรื่องใกล้ๆ ตัว
เคยผ่านตาจากทีวี, หนังสือพิมพ์ หรือสื่ออื่นๆ อยู่แล้ว
มุมที่เขามองเรื่องเหล่านี้ต่างหาก...ที่น่าสนุก
สารภาพว่า...ผมเองก็อมยิ้มให้กับหลายตอนของเขา
ชอบคำว่า “กระเป่าแบรินด์...แฟนทริม” ที่เห็นแล้วนึกภาพออก
ชอบ “1900 โง่ โง่ ที่มึ่มที่มึ่ม” ที่เล่นกับคำได้ร่ายกา
ชอบ “คณะพริตตี้ศาสตร์ฯ” ที่นำเร็นแรงไปกับความช่างคิด
ชอบ “หน้าที่ของแฟนคลับดารา” ซึ่งเอาเข้าจริงแล้วน่ากลัว
 ฯลฯ

ใครชอบอ่านบทความประเภทกระทงเทียบ...
เบาเบา...แต่ไม่ว่างเปล่าจนไร้สาระซะทีเดียวล่ะก็
ผมว่า... “ใช้หัวคิดหมา” น่าจะทำให้คุณเพลิดเพลินได้ไม่น้อย
เหมือนที่เด็กแนวชอบพูดกันว่า
“เอาน่า...ซ้ำซ้ำ”

.....

ปัญหาเล็กเล็กในบทความของ “ภาคินัย”
ก็คงเป็นปัญหาเดียวกับนักเขียนหน้าใหม่ส่วนใหญ่
คือยังคงขาดมุมมองทางด้านลึกและกว้าง
ด้วยความที่มุ่งเน้นไปที่การพยายามเขียนให้อ่านสนุก
ทำให้อาจจะละเลยบางรายละเอียดที่บทความควรมี
เมื่อรวมกับหัวข้อที่ค่อนข้างจะเป็นเรื่องที่รู้กันดีอยู่แล้ว
เลยเป็นผลให้บางบทความ...อ่านแล้วยังไม่ค่อยอึ้ง
ในขณะที่บางบทความก็...อึ้งแต่ไม่ค่อยอร่อย
ซึ่งทั้งหมดสามารถแก้ไขด้วยเวลาและประสบการณ์
เหมือนที่ผมจับพัฒนาการของเขาได้บางส่วนในวันนี้
เอาใจช่วยกันต่อไปครับ...
อย่างน้อย...นี่คือเวทีให้นักชกหน้าใหม่ได้ค้นหาทิศทาง
หาเอกลักษณ์ที่จะทำให้ตัวเองก้าวขึ้นไปชิงแชมป์โลกในวันหนึ่ง
จะให้ช้อมชกลม ต่อยกระสอบทรายอย่างเดียว...มันคงซ้ำ
สังชั้นเวทีไปเรียนรู้ด้วยตัวเองเลยดีกว่า
เพราะมองในแง่ของประสบการณ์แล้ว
ไม่ว่าจะเดินทางมาในรูปของเสียงปรบมือ หรือเสียงโห่ไล่
ก็ล้วนแล้วแต่หล่อหลอมให้นักมวยมีจิตใจที่แกร่งขึ้นทั้งนั้นครับ

.....

ผมบอกเสมอว่า “โลกเดินไปข้างหน้า...และเราต้องตามให้ทัน”
ตามให้ทัน...ในที่นี้ ไม่ได้หมายความว่าพยายามวิ่งไล่
หรือกระหึ้นกระหือจะวิ่งแข่งโลกเป็นหมาถูกผูกกระป๋องนมที่ทาง
ตามไปแบบห่าง ๆ...หรือแบบยังเห็นหลังอยู่ไวไวก็น่าจะพอ
เราควรรู้ว่า...เทคโนโลยีเดินไปถึงไหน และมีประโยชน์อย่างไร

ไม่ใช่เราควรเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือบ่อยเหมือนชื่อนิตยสาร
เราควรรู้ว่า...เทรนด์ของแฟชั่นนาฬิกาที่เป็นอย่างไร
ไม่ใช่เราควรคืนรชนชวนชายให้มีหรือเป็นตามกระแสแฟชั่น
เราควรรู้ว่า...อินเตอร์เน็ตเป็นคลังแห่งข้อมูลที่มีค่ามหาศาล
ไม่ใช่เราควรมีอีเมลไว้รับส่งรูปโป๊...หรือตั้งหน้าหาแฟนออนไลน์
 ฯลฯ

“กระแส” ไม่ใช่โรคติดต่อ...แต่อาการคล้ายคลึงกัน
มันพร้อมจะลูกกลมอย่างรวดเร็วแค่ข้ามคืน...หากมีแรงกระพือ
เราชอบพูดถึงความแตกต่าง...และเอกลักษณ์
ซึ่งผมก็เชื่อว่า...การคิดให้หลุดพ้นจากกรอบเดิมเดิม...เป็นเรื่องดี
การทำตัวเอง หรือสร้างผลงานให้โดดเด่น...เป็นเรื่องดี
แต่ทั้งหมดทั้งปวง...ต้องไม่ใช่ความ “พยายามเป็น”
ลองคิดตามดูนะครับ...

ถ้าเราจะต้องหยิบยืมวิธีอ่านหนังสือของคนที่เรียนเก่งเก่งมาใช้บ้าง
ผมว่านั่นไม่ได้นับเป็นการลอกเลียน...หรือไม่มีเอกลักษณ์
บางอย่างก็ไม่จำเป็นต้องแตกต่าง...ถ้ามันส่งผลดีอยู่แล้ว
แต่การพยายามแต่งตัวให้มีเอกลักษณ์...

พูด เดิน กินอยู่ ใช้ชีวิตอีกแบบ...เพื่อให้เข้ากับเพื่อน หรือกระแส
อย่างนั้นเราควรเรียกว่า “กล้าแตกต่าง” หรือ “มีเอกลักษณ์” มั้ย?

อันนั้นผมเองก็ไม่ทราบ...

แต่ที่แน่แน่...

แถวบ้านผมเรียก “ลีนคิด” ครับ

ดื่มน้ำตามมากมากนะครับ

สุทธิพงษ์ สมบัติจินดา

บรรณาธิการบริหาร

(bungbigboy@hotmail.com)

ต่างจากนักเขียน

“ใช้หัวดีหมา” เป็นชื่อที่สะกดหุผมมากตั้งแต่คำนำของบรรณาธิการในหนังสือเล่มแรก (ความรักกั๊ดขา...วันที่หมาติดปาก) และคิดว่าสักวันหนึ่งจะเอามันมาใช้ในหนังสือเล่มต่อไปให้ได้ โดยยังไม่รู้เลยว่าเอาอะไรมาเขียนดี แต่ด้วยอาจเป็นเพราะผมหล่อและนิสัยดี ทำให้ผมคลำทางจนเจอ กระทั่งได้มาเป็นรูปเล่มอยู่ในมือคุณนี่แหละ

ปัจจุบัน...วัยรุ่นไทยทำอะไรตามกันไปซะหมด แยกไปเที่ยวที่ไหน ชั้นขอไปด้วย แยกทำผมทรงไหน ชั้นขอทำมั่ง แยกเอาตุตซ่าย ชั้นก็เอาตุตซ่าย คล้ายๆ การเป็นใช้หัวดี คือติดต่อกันได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ ติดง่ายยิ่งกว่าใช้หัวดีใดๆ ในโลก ใช้หัวดีคนยังหนาว ใช้หัวดีคนก็ยังหนี ด้วยเหตุนี้เอง ผมจึงขอเรียกอาการนี้ว่า “ใช้หัวดี” ซึ่งเมื่อมารวมกับความ “ปากหมา” ของผม มันจึงกลายเป็น “ใช้หัวดีหมา” นับตั้งแต่บัดนั้น (เฮ้อ...เอาตัวรอดจนได้!)

พอบอกบุคคลรอบข้างว่าจะมีเล่มสอง หลายคนถึงกับทำท่าไว้อาลัย บางคนก็ยังมาขอกันซึ่งๆ หน้าอย่างไม่ละอาย ดินฟ้าสึนามิ ผมได้แต่มองพวกมันอย่างไม่ปราณีและตะโกนด่า

ไปว่า “หนังสือคุณะไว้ย...ไม่ใช่กล้วยแขก จะได้ซื้อแจกกันง่าย ๆ”
มันทำหน้าที่เหมือนว่าจะเข้าใจแต่สุดท้ายก็ขอฟรีเหมือนเดิม
...เอากับมันดิ!

หลายคนบอกว่าจะช่วยซื้อไปรองขาตู้กับข้าวที่บ้าน
ผมขอทราบงาม ๆ สักสามที ก็ตู้กับข้าวมันมีสี่ขา ซื้อไปเล่มเดียว
ตู้มันก็เอียงลึกลับดังนั้นก็ต้องซื้อไปสี่เล่มเพื่อรองขาตู้ให้มันเท่ากัน
ยอดชายคงถล่มทลาย อืม...ช่างน่าชื่นใจเสียนี้กระไร

ท้ายนี้ต้องขอขอบคุณบุคคลสำคัญในชีวิต (อีกแล้ว!)

- ขอขอบคุณทุกคนในครอบครัว และญาติโกโหติกา ทุกท่าน
- ขอขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่คอยสั่งสอนมา
โรงเรียนสวรรคค่อนันต์วิทยา จ.สุโขทัย
โรงเรียนอรุณประดิษฐ์ จ.เพชรบุรี

มหาวิทยาลัยรามคำแหง...ที่สอนให้ผมรู้อะไรหลาย ๆ
อย่าง ให้ได้รู้ว่าโลกนี้ยังมีอะไรให้เราค้นหาอีกเยอะ

- ขอขอบคุณพี่บั้ง-สุทธิพงษ์ สมบัติจินดา ที่ให้โอกาส
ผมมาตลอด มิตรไมตรีที่พี่ยื่นให้ซึ่งใจจริง ๆ ครับ
- ขอขอบคุณพี่ต้อง-ต้องตา ตั้งชูวงษ์ สำหรับทุกสิ่งทุก
อย่าง สำหรับความเป็นพี่สาวที่แสนดี หากโลกนี้มีคำใดที่มี
ความหมายดีกว่าคำว่า “ขอบคุณ”...ขอมอบให้พี่ครับ
- ขอขอบคุณพี่จืด-กฤษณา เชียงการ บรรณาธิการนิตยสาร
“แอมไพน์” ที่ให้โอกาสดี ๆ มาเสมอ ดีใจที่ได้กลายเป็น “บุคคล
ในชีวิต” ของพี่จืด...ขอบคุณมากครับพี่

- ขอขอบคุณพีธี (ผู้มีอารมณ์ขันตลอดเวลา) สำหรับหนังสือสวย ๆ พี่อ้อยสุดเฮ้ว พี่เสริมฝ่ายเสปียง(ฝีมือเยี่ยม) พี่ต๋มขาลุย และน้องพอลล่าเด็กฝึกงานแสนสวย(เหรอ?) ที่เวลาผมอยู่ด้วยแล้วแสนจะบันเทิงเหมือนชื่อบริษัทจริง ๆ

- ขอขอบคุณพี่ต้นน้ำ พี่เต็มที น้องบุญ (ผู้หญิงดินดิน) สำหรับมิตรภาพใหม่และคำนิยามนะครับ

- ขอขอบคุณใหม่ โย เบิ้ล บุ่ม บ้อม รุจ เพื่อน ๆ ที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาที่ “เรตตรามา”

- ขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต หากจะร้ายร้ายซื่อคาคว่าคงยาวเป็นหางว่าว ใครรู้ตัวว่ารู้จักผม ผมขอบคุณสำหรับสิ่งดีดีที่มีให้กันตลอดมาและตลอดไป แต่หากช่วยซื้อหนังสือแทนการขอบ้าง ก็จะเป็นพระคุณอย่างสูง!

- สุดท้ายขอขอบคุณทุกคนที่ช่วยอุดหนุน “ความรักกั๊ดขา ...วันที่หมาติดปาก” แต่จะให้ดี อุดหนุนเล่มนี้อีกสักเล่ม จะเป็นพระคุณอย่างสูง...ขอบคุณคร้าบบ

ดูแลรักษาตัว อย่าไปติด “ใช้หัวคั๊ดหมา”

และมีความสุขกับการอ่านไป ถูก “กั๊ด” ไปนะครับ

ภาคินัย

คำนิยม

ยุคสมัยแห่งความร้อร่น รึบเร่่ง ทำให้เรามีการสื่อสารที่รวดเร็วราวกับใช้พลังจิต ผู้คนต่างใช้ชีวิตอยู่กับปัจจัย 4 ที่วูบวาบฉาบฉวย คนไร้รากมีมากขึ้นเพราะเขาเต็มใจจะลู่ลมโอนเอน ตกแต่งประดับประดาให้เปลือกแลดูสูงค่าน่ามอง หวังคำเอ่ยชมจากปากคนอื่นหล่อเลี้ยงจิตใจที่ไม่เคยมั่นคงของตน

นิตยสารหัวนอกเคลื่อนไหวแฉ ภาพยนตร์ ดนตรี แฟชั่น มีให้เสพกินทั้งวันทั้งคืน ทำให้คนมักง่ายที่นึกเพียงอยากสบายยิ่งหยาบกระด้าง และทุกอย่างก็สะเปะสะปะไร้ทิศ

การที่ “ภาคินัย” เสียดสีสังคมอย่างอารมณ์ดี จึงทำให้เราอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยความสุข โดยไม่ลืมที่จะมองสังคมที่เคร่งเครียดอย่างครุ่นคิด เพื่อใช้ชีวิตอยู่กับโลกที่จริงจั่งอย่างร่าเร่่งและมีสติมากยิ่งขึ้น

‘เติมที’

คำนิยาม

ถ้าจะให้ฉันนิยามหนังสือ ‘ใช้หัวดีหมา’ เล่มนี้ เหมือนที่คนทั่วไปชอบให้นิยามความรัก

ก็ไม่ถึงเลยที่จะให้นิยามว่า “กั๊ด แหวะ และชอบ แอบนินทา”

เพราะในสายตาผู้หญิงหวานๆ อย่างฉัน +_-

ภาคินัย เป็นผู้ชายปาก(กา)จัดมาก...กกก

แต่ที่ให้อภัยได้ก็เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่เขา กั๊ด แหวะ และแอบนินทานั้น ล้วนเป็นไปด้วยความรัก และอยากให้สังคมดีขึ้น

ต้นน้ำ

25.02.2548

คำนิยม

ก่อนอื่นขอชมจากใจจริงว่า ช่างตั้งชื่อเรื่องได้สมกับเนื้อหาจริงๆ (หมาวิ่งเล่นเต็มหนังสือไปหมด) 5555+ และเนื่องจากเคยได้ยินได้ฟังมาว่าคนป๊อจมักจะปากหมา (ตัวฉันเองเกิดป๊อจ) ก็เลยเกิดอาการสงสัยว่าพี่ภาคนิย เกิดป๊ออะไร ทำไมถึงมีความสามารถในการ..... ได้ถึงเพียงนี้ ^-^ (คิดดูแล้วกันว่าคนป๊อยังทั้งเลย!!!)

แสบอกว่า “พี่เกิดป๊อไก่อ...”

โอโหหห...นี่ขนาดเกิดป๊อไก่อขนาดนี้ ไม่อยากจะคิดสภาพ...ถ้าเกิดป๊อจ สยองตามหาซัวร์!

แต่.... ความหมาที่พี่แถม มีน้ก็มีหลาย ๆ อย่างที่เราปฏิเสธไม่ได้ และต้องอมยิ้มเวลาอ่านไปด้วยทั้งเรื่อง เพราะต้องคอยลุ้นจนลุดตลอดเรื่องว่า ไก่อที่ติดเชื้อไขหวัดหมาตัวนี้จะกัดจิกใครอะไรยังไงต่อไป

อาจจะดูเหมือนเป็นแค่บทความเล่มเล็ก ๆ และเป็นเรื่องที่เด็กที่ไหนก็ยงรู้ แต่ถ้าคิดว่าสมองไม่สั่งการให้จำ หรือทำเป็นแกล้ง ๆ สีมมันไปละก็... ลองพลิกเข้าไปอ่านดูสิ รับรองว่าจะจำได้เลยละ ใครที่ลืมตัวเองมาจากไหนอาจจะพอสะกิดใจได้บ้าง

ใครพอจะจำตัวเองได้บ้าง คราวนี้ก็เตรียมยิ้มเตรียมขำเตรียมวิ่งเล่นสนุกสนานไปกับบรรดาหมา ๆ ในเล่มนี้ได้เลย!

อ้อ! ที่อยากจะบอกก็คือ ในหนังสือยัง...ขนาดนี้ตัวจริงจะขนาดไหนยยย

ใครได้เจตตัวเป็น ๆ ก็ระวังอย่าไปทำให้พี่แถมโกรธก็แล้วกัน...ว่าแล้วก็ขอเผ่นก่อนแล้วกันนะครับบบบบ *-*

สารบัญ

+548 + ตึกแห่งครองเมื่อก่อน	15
ตัดฟัน+มัธยม	25
กระเป๋าสตางค์...! ฟันตี๋ม [จริงหรือ]	33
มือมือสารพัดพิษ	41
Sms. ปัญหาอ่อน+ 1900 ๖๖๖ ๖๖๖ ๖๖๖	51
เรียนพ่อรัก รรักพ่อตบ เรียนไม่จบพ่อกระต๊อบ	59
เรื่องนักศึกษากระชากฉันทยาน	69
คน=พริตตี้สาว VS คน=บริหารมาตวิทยา	77
ดาราน้ำ...! ใต้อ่างเต=	85